

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/110/2018
Identifikačné číslo spisu: 2513206951
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2513206951.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G.. D. X., bytom H. XXX, zastúpeného obchodnou spoločnosťou ius aegis s. r. o., so sídlom v Bratislave, Ferienčíkova 7, IČO: 36 857 203, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Radoslav Zigo, proti žalovanému U. X., bytom v F., W. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Katarínou Galovou, advokátkou so sídlom v Piešťanoch, E. Belluša 10, o 200.000,- € s prísl., vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 12 C 203/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 31. októbra 2017 sp. zn. 10 Co 156/2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 31. októbra 2017 sp. zn. 10 Co 156/2016 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. novembra 2015 č.k. 12 C 203/2013-633 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200.000,- € s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne od 5. januára 2013 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 12.000,- € a trov právneho zastúpenia vo výške 9.998,03 €, k rukám právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi stranami bola platne konkludentne uzavretá zmluva o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému celkovo sumu 200.000,- € a to tak, že prvú čiastku vo výške 20.000,- € žalobca previedol na účet oznámený žalovaným, t.j. na účet spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. a zvyšok vo výške 180.000,- € bol odovzdaný tým spôsobom, že žalobca zriadil žalovanému dispozičné oprávnenie k svojmu účtu, na ktorom mu banka poskytla kontokorentný úver a žalovaný následne z tohto účtu prevodnými príkazmi previedol na účet spoločnosti A.R.P.I. sumu 180.000,- €. Tvrdenia žalovaného o tom, že v prípade tejto finančnej sumy sa malo jednať o vklad žalobcu do spoločného podnikania podľa súdu prvej inštancie preukázané vykonaným dokazovaním neboli, keďže nebola žiadnym relevantným a nepochybným spôsobom preukázaná účasť žalobcu na podnikaní v rámci projektu A.R.P.I. - Heinloth. Podľa súdu prvej inštancie nie je rozhodný ani motív uzavretia zmluvy o pôžičke medzi stranami, t.j. využitie požičanej sumy pre podnikanie spoločnosti A.R.P.I., a to ani v prípade, ak by aj tento motív bol

žalobcovi známy. Ďalej konštatoval, že je rovnako potom irelevantné, že predmetná suma bola v konečnom dôsledku poukázaná na účet menovanej spoločnosti, nakoľko išlo iba o „platobné miesto“. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný bol od počiatku uzrozumený s tým, že žalobca požičiava peniaze jemu, aby on sám, t.j. žalovaný mohol rozbehnúť podnikanie s firmou Heinloth (aj keď prostredníctvom A.R.P.O.), čo však nič nemení na podstate poskytnutej pôžičky. Rovnako si podľa neho musel byť žalovaný od počiatku vedomý, že sa zo strany žalobcu nejedná o bezodplatné financovanie, ktoré by žalovaný nebol povinný vrátiť, resp. že by od neho žalobca vrátenie týchto peňazí nežiadal. Súd prvej inštancie dodal, že nebola v konaní preukázaná žiadna dohoda strán o tichom spoločenstve, či peňažnom vklade žalobcu do podnikania spoločnosti A.R.P.I.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 31. októbra 2017 sp. zn. 10 Co 156/2016 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol; žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie dospel podľa odvolacieho súdu k nesprávnemu právnomu záveru, ktorým konštatoval, že strany uzavreli konkludentnou formou zmluvu o pôžičke. Uviedol, že ak súd prvej inštancie považoval prevod sumy 20.000,- € žalobcom na účet obchodnej spoločnosti A.R.P.I. a zriadenie dispozičného oprávnenia žalovaného k bežnému účtu žalobcu (ktorý následne previedol na účet spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. celkovú sumu 180.000,- €) za zhodný prejav vôle žalobcu a žalovaného uzavrieť zmluvu o pôžičke, nesprávne aplikoval ustanovenie o výklade právnych úkonov (§ 35 Občianskeho zákonníka). Konkludentne vyjadrená vôľa žalovaného uzavrieť zmluvu o pôžičke so žalobcom uvedeným spôsobom by mohla byť podľa odvolacieho súdu považovaná za naplnenú, len pokiaľ by vzhľadom na všetky okolnosti prípadu boli vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu takáto vôľa bola a že jej obsahom bolo uzavretie zmluvy o pôžičke. Odvolací súd konštatoval, že táto podmienka nebola naplnená vzhľadom na odlišné stanoviská strán, ako i listinné dôkazy preukazujúce prevod peňažných prostriedkov na účet právnickej osoby, nie na účet žalovaného, a tiež vykonaným dokazovaním preukázaný projekt spolupráce so zahraničným subjektom Heinloth. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu relevantný prejav vôle uskutočnený mlčky, teda odlišne od tvrdenia žalobcu o ústnej forme právneho úkonu neozrejmil a nesprávne konštatoval, že uvedené skutočnosti boli medzi stranami nesporné (skutočnosť, či žalobca poskytol žalovanému pôžičku bola medzi stranami po celú dobu konania sporná). Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca dôkazné bremeno neunesol. Nepreukázal obsah práv a povinností zmluvných strán, ako ani vznik záväzku žalovaného vrátiť odovzdané peňažné prostriedky žalobcovi ako veriteľovi. V rámci dokazovania bolo podľa odvolacieho súdu zistené výpoveďou svedkyne X.S., že bola osobne účastná dohody medzi žalobcom a žalovaným, podľa ktorej „žalobca otvorí kontokorent, z ktorého žalovaný bude čerpať len toľko, koľko bude potrebovať a žalobcovi peniaze vráti akonáhle to bude možné“. Svedkyňa tiež uviedla, že nič viac nebolo povedané ani napísané. Svedok W. vypovedal, že šlo len o financie, že žalobca požičia žalovanému peniaze a akou formou si to dávali, to už svedok uviesť nevedel. Preukázaný skutkový stav tak nepochybne pripúšťa aj záver o inom nositeľovi hmotnoprávnej povinnosti vrátenia peňazí, konkrétne spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. Žalobca, ktorý niesol dôkazné bremeno podľa hmotného práva, tak podľa odvolacieho súdu nepreukázal vznik záväzku žalovaného vrátiť peňažné prostriedky žalobcovi zo zmluvy o pôžičke, ako ani úkon odovzdania peňazí z titulu pôžičky. Poukázal na skutočnosť, že prípadný záväzok poskytnúť peňažné prostriedky dlžníkovi, bez odovzdania peňazí, by inak nasvedčoval uzavretiu tzv. nepomenovanej zmluvy (§ 51 O. z.), ktorej obsah, predovšetkým vznik záväzku, a to žalovaného ako fyzickej osoby, vrátiť peňažné prostriedky, preukázaný nebol. Ďalej uviedol, že vo vzťahu k sume 20.000,- € žalobca taktiež nepreukázal prenechanie peňazí žalovanému, keďže finančné prostriedky previedol na účet obchodnej spoločnosti A.R.P.I., s.r.o., bez preukázania ich požičania žalovanému ako fyzickej osobe. V konaní pritom podľa odvolacieho súdu nebolo sporné, že strany konania mali vedomosť, že čiastka bude použitá pre podnikanie uvedenej spoločnosti. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa nesprávne zaoberal pravdivosťou tvrdení, ktoré boli súčasťou procesnej obrany žalovaného, o spoločnom podnikaní strán konania v súvislosti s projektom Heinloth a jeho závery o nepreukázaní dohody strán konania o tichom spoločenstve, či peňažnom vklade žalobcu do podnikania spoločnosti A.R.P.I., boli bez právneho významu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že je prípustné podľa § 420 písm. f/

Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nakoľko došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, lebo napadnuté rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces malo podľa žalobcu dôjsť tým, že odvolací súd porušil povinnosť byť viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a napriek tomu, že odvolací súd uviedol, že nebol zákonný dôvod na zopakovanie vykonaného dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP, nakoľko je odvolací súd toho názoru, že nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je založený rozsudok súdu prvej inštancie a išlo len o prejednanie právnej otázky, nie skutkovej, žalobca má za to, že k modifikácii skutkového stavu došlo. Žalobca namieta, že odvolací súd na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie ustálil odlišný skutkový stav od skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Odvolací súd tak podľa žalobcu porušil povinnosť zopakovať dokazovanie a nariadiť vo veci pojednávanie a vydal prekvapivé rozhodnutie. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe vidí žalobca v tom, že rozhodol opačne ako Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 30. januára 2008, sp. zn. 5 Cdo 72/2008: „pokiaľ odvolací súd hodnotil v odôvodnení svojho písomného vyhotovenia rozhodnutia výpovede svedkov, ktorých však sám ako svedkov nevyočul a rozhodnutie súdu prvého stupňa aj na základe týchto dôkazov zmenil a návrhu vyhovel, zaťažil konanie tzv. inou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p. Dostatočne totiž nerozlišoval medzi výsluchom svedka ako dôkazom vykonaným v zmysle § 126 O.s.p. a prečítaním výpovede svedka ako listinného dôkazu v zmysle § 129 O.s.p.“ Z týchto dôvodov žalobca navrhol rozsudok dovolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a podľa § 450 CSP vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie ako strana sporu podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade § 429 ods. 1 CSP a v ktorej neprospech bol dovolaním napadnutý rozsudok vydaný (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok dovolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a dôvodné, a preto dovolaním napadnutý rozsudok dovolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie dovolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 54/2017, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 99/2017, ale tiež napríklad I. ÚS 392/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a I Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Podľa § 383 CSP, ak odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

15. V zmysle § 384 ods. 1 CSP, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

16. Z vyššie uvedených procesných ustanovení je zrejmé, že odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Táto

zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. Urobí tak v prípade, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov.

17. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dospel k odlišným skutkovým a právnym záverom ako súd prvej inštancie bez toho, aby sám zopakoval dokazovanie opakovaním tých dôkazov, o výsledkoch správnosti ktorých mal pochybnosti. Odvolací súd dospel k odlišnému skutkovému záveru ohľadom skutočností, ktoré súd prvej inštancie považoval medzi stranami za nesporné (poskytnutie žalobcovi sumy vo výške 200.000,- €, ako aj spôsob poskytnutia), a preukázané (uzavretie zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným), a to jednak v dôsledku odlišného vyhodnotenia skutočností medzi stranami sporných a nesporných, jednak v dôsledku odlišného posúdenia dôkazného bremena, a jednak v dôsledku odlišného posúdenia hodnovernosti svedkov.

18. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru, podľa ktorej predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom (viď uznesenie najvyššieho súdu zo 7. septembra 2010, sp. zn. 5 Cdo 131/2009). Povinnosť zopakovať v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danom spore, vyjadruje aj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 506/2013, z ktorého vyplýva povinnosť odvolacieho súdu zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru odvolacieho súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred prvoinštančným súdom.

19. Odvolací súd posúdil otázku (ne)unesenia dôkazného bremena žalobcu opačne ako súd prvej inštancie. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že otázka posúdenia dôkazného bremena je integrálnou súčasťou skutkového stavu a hodnotenia dôkazov. Nejde teda o právne posudzovanie vecí tak, ako sa mylne domnieva odvolací súd. Právnym posúdením vecí treba spravidla rozumieť hmotnoprávne posúdenie (subsumciu). Znamená to zároveň, že ustálenie odlišného skutkového stavu v odvolacom konaní v dôsledku odlišného posúdenia dôkazného bremena neznamena odlišné právne posúdenie vecí, ale jej odlišné skutkové posúdenie, ktoré predpokladá postup podľa § 382 CSP. V zásade preto postup podľa tohto ustanovenia musí byť zachovaný aj v prípade, ak odvolací súd chce zmeniť skutkové zistenia prvoinštančného súdu z dôvodu, že tento nesprávne posúdil otázku dôkazného bremena (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 400/2009).

20. Odvolací súd nesprávne uvádza, že nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, a že išlo len o prejednanie právnej otázky, nakoľko na jednej strane poukazuje na výpovede svedkov, na základe ktorých si vytvára skutkové a právne závery, avšak zároveň hodnotí ich výpoveď ako nedôveryhodnú. Zároveň odvolací súd v tejto súvislosti v rozpore s výpoveďou svedka konštatuje, že svedok W. nemal vedomosť o záväzku vrátiť peňažné prostriedky.

21. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd hoci dospel k odlišnému skutkovému stavu ako súd prvej inštancie a od jeho skutkových záverov sa odklonil, nenariadil pojednávanie a nezopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu. Namiesto nariadenia pojednania, iba oznámil verejné vyhlásenie napadnutého rozsudku na úradnej tabuli súdu. Takouto procedúrou prejednania, odvolací súd pred vydaním konečného rozhodnutia, postupoval v rozpore s § 383, § 384 ods. 1, § 385 ods. 1 CSP, ako aj ustálenou judikatúrou.

22. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté takou vadou zmätočnosti, že znemožnilo žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolanie žalobcu je preto v zmysle citovaného ustanovenia prípustné a zároveň aj dôvodné. Najvyššiemu súdu neostalo iné, než napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku sa nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštalcie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštalcie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.